

byl nárok, pro který exekuce byla povolena, zrušen nebo zastaven vůbec, nýbrž jen co do částky měsíční výživné 30 K převyšující, pročež žalobě mělo v tomto, ale také jen v tomto obsahu býti vyhověno, přičemž se podotýká, že žaloba podle Šu 35 ex. ř. za ostatních podmínek tam uvedených je přípustna i tehdy, zanikl-li exekuční titul, správně nárok, pro který exekuce byla povolena, jen částečně, a že možnost učiniti návrh podle Šu 41 ex. ř. nezabavuje dlužníka práva vznést žalobu podle Šu 35 ex. ř.

Čís. 4636.

Útraty, přiřknuté usnesením, stávají se vykonatelnými uplynutím lhůty k plnění, třebaž byl podán rekurs.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, R II 8/25.)

Návrhu, by povolena byla exekuce ku vydobytí exekučních útrat 496 Kč 34 h a útrat dovolacího rekursu 565 Kč 10 h, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu potud, že povolil exekuci ohledně 496 Kč 34 h, ohledně exekuce pro 565 Kč 10 h pak napadené usnesení potvrdil

Důvody:

Podle stěžejní zásady Šu 7 ex. ř., nelze povolit exekuci dříve, než pohledávka jest splatnou a nežli uplynula lhůta, určená v exekučním titulu pro její plnění. Této zásadě bylo v tomto případě vyhověno pouze ohledně prvních exekučních útrat 496 Kč 34 h, nikoli ohledně dalších útrat dovolacího rekursu 565 Kč 10 h. Obě tyto útratové pohledávky byly přiřknuty usnesením a nikoli rozsudkem. Neplatí proto ohledně nich ustanovení Šu 409 odstavec třetí c. ř. s., nýbrž ustanovení Šu 524 c. ř. s., dle něhož nemá rekurs podaný proti usnesení odkládacího účinku ohledně jeho vykonatelnosti. Usnesení přiřkující útraty 496 Kč 34 h bylo doručeno povinnému dne 8. září 1924 a stalo se uplynutím 14denní lhůty dnem 23. září 1924 vykonatelným a mohla proto dne 1. prosince 1924 k jich vymožení býti povolena exekuce. Naproti tomu bylo usnesení, přiřkující útraty 565 Kč 10 h povinnému doručeno teprve dne 17. listopadu 1924 a nebylo lze proto povolit pro ně exekuci již dne 1. prosince 1924, kdy lhůta k plnění ještě neuplynula.

Čís. 4637.

Ku založení exekučního titulu dle Šu 1 čís. 13 ex. ř. stačí, byla-li vykonatelnost daňové pohledávky potvrzena berním úřadem. Soudu nepřisluší zkoumat, zda dlužník ručí toliko podpůrně a zda byl právnímu nástupci dlužníkovu doručen náhradní platební příkaz.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, R II 26/25.)

Soud první stolice povolil k návrhu berního úřadu exekuci na základě výkazu o nedoplatcích daně výdělkové, opatřeného doložkou vykonatelnosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D u v o d y:** K exekuční žádosti přiložen byl jako exekuční titul výkaz nedoplatků. Ministerským nařízením ze dne 17. prosince 1852, čís. 256 ř. zák. bylo však přikázáno, že, jde-li o nabytí práva zástavního k nemovitosti pro zadrželé poplatky, jest předložiti druhopis platebního příkazu, poplatníku doručeného, s výkazem o doručení a s úředním potvrzením, že příkaz nabytí práva a že poplatek dosud zaplacen není. Berním úřadem předložený výkaz nedoplatků nemůže tedy v tomto případě ve smyslu onoho nařízení a proto také nikoliv ve smyslu Šu 1 čís. 13 ex. ř. býti považován za exekuční titul.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Dle Šu 1 čís. 13 ex. ř. jsou vykonatelnými platební příkazy a výkazy nedoplatků, týkající se přímých daní a poplatků, jakož i přírážek zemských, okresních a obecních exekučními tituly, a pohledávky státu na daních a poplatcích, neb zmíněných přírážkách, takto vykázané, jsou vykonatelnými pohledávkami.² Erár, zastoupený berním úřadem, žádal o exekuci vnuceným vkladem zástavního práva pro pohledávku daně výdělkové a potvrdil její vykonatelnost doložkou vykonatelnosti na výkazu o nedoplatcích daníových za dobu 1923/24. Výkaz tento jest tudíž platným exekučním titulem ve smyslu Šu 1 čís. 13 ex. ř. a tvoří plný důkaz jako veřejná listina dle Šu 292 c. ř. s. Soudu nepřisluší právo, konati o správnosti jeho šetření (§§ 3 a 55 ex. ř.). První soud právem se spokojil při povolení exekuce stvrzením berního úřadu, že nedoplatky jsou vykonatelné. Mylně tudíž rekursní soud požaduje další výkazy (druhopis platebního příkazu s výkazem o doručení, s výkazem, že příkaz ten se stal pravoplatným a že daň dosud zaplacená není). Ministerské nařízení ze dne 17. prosince 1852, čís. 256 ř. zák. se na tento případ nevztahuje, neboť se daní vůbec netýče. Soudu nepřisluší však též zkoumati, zda ručí dlužník jen podpůrně, jen tehdy, zůstala-li exekuce proti dlužníkovu předchůdci ve vlastnictví zavazené nemovitosti bezvýslednou, a byl-li právnímu nástupci doručen náhradní platební záručný příkaz, jak dlužník ve svém rekursu míní, neboť soud, povolující exekuci, nemůže dle §§ 3 a 55 ex. ř. konati šetření o správnosti exekučního titulu a soud rekursní přezkoumává rozhodnutí prvního soudu pouze na tom základě, který měl po ruce soud první, a jest tudíž vše, co uvedl dlužník v rekursu v tomto směru o svém předchůdci v držbě nemovitosti nepřípustnou novotou, k níž v řízení rekursním přihlížeti nebylo lze. Vymáhající věřitel činí exekuční návrh na vlastní nebezpečí a jest z jeho následků vůči třetím osobám práv.

Čís. 4638.

Pro ručení podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. jest lhostejno, zda provoz slouží veřejné potřebě, či jen zájmům soukromým, zda se děje na zvláštním tělese dráhy, či na veřejných, i jinaké dopravě